

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: A. K., nar. X, státní příslušnost X, naposledy Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí Tř. Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, t. č. neznámého pobytu,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 13.4.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2022 č.j. OAM-16/LE-BA05-ZA20-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 13.4.2022** doručenou soudu prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb dne 22.4.2022 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2022 č.j. OAM 16/LE-BA05-ZA20-2022, kterým bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**).

2. V žalobě nejprve žalobce mimo jiné uvedl, že se obává krevní msty příbuzných osob, které zastřelil, protože když byl propuštěn z vězení, začalo pronásledování jeho osoby s cílem jej zabít. Bratři, které žalobce zastřelil, se jmenovali A. a A. B.; žalobce sdělil žalovanému také jména jeho pronásledovatelů. Během svého pobytu v Rusku byl žalobce postřelen, stalo se to v roce 2003, kdy byl postřelen se svou manželkou, a je přesvědčen, že to byli lidé najatí jeho pronásledovateli. Ve věci otázek na jeho možnosti obrátit se na státní orgány žalobce konstatoval, že fakticky není možné se na koho obrátit, obzvlášť za situace, kdy jeho pronásledovatelé jsou osoby na vysokých vládních či státních postech. Žalobce se domnívá, že v případě jeho přestěhování na jiné místo v Gruzii by se o něj mohla zajímat policie a zjišťovala by, kdo nový se nastěhoval. Dále žalobce dodal, že jeho pronásledování a obava ze smrti stále trvá, neboť dne 22.12.2021 mu zemřela matka a když chtěl jet na její pohřeb, tak byl bratrem upozorněn, aby domů nejezdil, jelikož by jej mohli zabít. Žalobce se domnívá, že na základě provedených pohovorů a sdělených informací nelze v případě dotyčného považovat Gruzii za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žalobce uvedl, že byl v předcházejícím správním řízení zkrácen na svých právech, z toho důvodů žádá soud o soudní přezkum napadeného rozhodnutí v souladu s § 65 a následující zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen **s.ř.s.**), a napadené rozhodnutí napadá v celém rozsahu výroku. Dále žalobce odkázal na § 16 odst. 2 zákona o azylu a uvedl, že domněnka, dle které je určitá země označena jako bezpečná země původu, je vyvratitelná a je tedy potřeba v každém jednotlivém případě zkoumat, zda i ve vztahu k dotyčnému žadateli lze danou zemi považovat za bezpečnou. Žalobce má za to, že v jeho případě Gruzii za bezpečnou zemi původu považovat nelze a tím pádem žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí pochybil, pokud jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou. Žalovaný si totiž neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výrok zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné proto nemá dostatečnou oporu ve správním spise. V napadeném rozhodnutí žalovaný nepracuje prakticky s žádnými relevantními informacemi o zemi původu žalobce. Z této zprávy žalovaný odkazuje pouze na zcela obecné informace, které nijak nesouvisí s důvody žádosti o mezinárodní ochranu, které v žádosti prezentoval žalobce. Tyto zprávy podle žalobce dostatečně nereflektují jeho individuální důvody žádosti o mezinárodní ochranu a proto je nelze považovat za přesné, jak vyžaduje ustanovení § 23c písm. c) zákona o azylu. Ačkoliv je pravda, že v rámci řízení o mezinárodní ochraně v případě, kdy žadatel pochází z bezpečné země původu, leží větší část důkazního břemene na samotném žadateli. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) v rozsudku ze dne 30.9.2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008 [bod IV. c)]: „*označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu*“. Neznamená to však, že by se celé důkazní břemeno kompletně přesunulo na žalobce a žalovaný by mohl prakticky rezignovat na shromáždění přesných a aktuálních informací z různých zdrojů o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu. Povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, která vyplývá z ustanovení § 3 správního řádu, totiž nese správní orgán i v případě žádosti o mezinárodní ochranu podanou cizincem pocházejícím z bezpečné země původu. Žalobce má za to, že svou část důkazního břemene unesl tím, že poskytl žalovanému věrohodnou výpověď, kterou ji nijak nezpochybnil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však chybí skutkové závěry v tom ohledu, zda by se právům žalobce v jeho konkrétním případě vůbec mohlo dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze poukazuje např. na obecné tvrzení, že „... *gruzínští občané mohou využít legální právní prostředky na*

ochranu svých práv.“ Tuto skutečnost se však žalobce snažil vyvrátit např. tím, že žalovanému sdělil, dle vlastní zkušenosti, že kontrolní složky policie v Gruzii fakticky nefungují. Navíc osoby, které jej pronásledují, žalobce označil jako osoby, které pracují pro policii a stát. Z judikatury NSS vyplývá, že pro účely posouzení dostupnosti vnitřní ochrany nepostačuje pouze shromáždění informací o existenci konkrétních prostředků ochrany zakotvených v právním řádu země původu žalobce.

Žalobce v rámci řízení uvedl skutečnosti, které mohou být relevantní pro udělení mezinárodní ochrany a žalovaný byl proto povinen tato tvrzení zohlednit a řádně se s nimi vypořádat. To však neudělal a poukázal pouze na to, že žalobce měl možnost vyhledat ochranu v zemi původu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však chybí skutkové závěry v tom ohledu, zda by se právům žalobce v jeho konkrétním případě vůbec mohlo dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů, kdy žalobce tvrdil, že tomu tak není. Z rozhodnutí žalovaného není ani nijak patrné, že by se žalovaný touto otázkou blíže zabýval, resp. zda tímto směrem vedl dokazování, v tomto ohledu žalobce odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 6 Azs 74/2009-51 a dále na rozsudek NSS ze dne 28.2.2007, sp. zn. 4 Azs 146/2006. Žalovaný v této souvislosti v napadeném rozhodnutí poukazuje obecně na to, že žalobce má různé možnosti, jak popsané problémy řešit ve své vlasti, neboť na podporu jeho argumentace uvádí, že *„Případným zneužitím pravomocí státních orgánů se zabývá ombudsman a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případě porušení práv jednotlivců.“* Z napadeného rozhodnutí však vůbec není zřejmé, jako konkrétní právnické osoby má žalovaný na mysli. Ze zpráv, které žalovaný shromáždil, pouze vyplývá, že Gruzie umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv a různé domácí a mezinárodní lidskoprávní organizace obecně vykonávaly svoji činnost bez omezení. Žalobce však nevidí žádnou relevanci této informace pro posouzení jeho případu. V případě tvrzeného pronásledování/vážné újmy ze strany soukromých původců je potřeba posoudit otázku, zda stát je ochoten a schopen poskytnout žalobci účinnou ochranu. Existence právnických osob, které nejsou státními orgány, není pro posouzení této otázky nijak relevantní. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, že by se žalovaný blíže zabýval otázkou dostupnosti vnitřní ochrany konkrétně v případě žalobce. To samozřejmě automaticky neznamená, že se nemohou objevit specifické případy, v nichž by konkrétnímu jednotlivci, případně skupině osob státní orgány ochranu neposkytly. Aby však žalovaný měl povinnost blíže zkoumat reálnou dostupnost vnitřní ochrany konkrétně pro žalobce, musel by hlavně tento žalobce tvrdit relevantní skutečnosti, ze kterých plyne, že by navzdory obecně dostupné vnitřní ochraně v konkrétních okolnostech jeho případu tato ochrana dostupná nebyla. Výše uvedené žalobce tvrdil, nicméně správní orgán se tímto dále nezabýval. Zpráva, která určitou zemi původu hodnotí jako bezpečnou, by proto měla mít odpovídající kvalitu a mělo by z ní jasně plynout, že v dané zemi obecně a soustavně nedochází k pronásledování či špatnému zacházení. A měla by také podrobně rozebrat rozsah, v jakém daná země poskytuje ochranu proti tomuto jednání, v kontextu kritérií uvedených v Příloze I procedurální směrnice (právní předpisy země a způsob jejich uplatnění, dodržování práv a svobod stanovených v mezinárodních smlouvách o lidských právech, dodržování zásady nenavrácení podle Ženevské úmluvy a systém účinných opravných prostředků). Pokud zpráva obsahuje informace, které vyvolávají otázky ohledně bezpečnosti určité země, měla by uspokojivě zdůvodnit, proč lze zemi i přes tyto informace (nedostatky) stále hodnotit jako bezpečnou. *Zpráva zdůvodňující bezpečnost země původu totiž prakticky nahrazuje povinnost žalovaného shromáždit si ke každé žádosti aktuální informace o zemi původu, které mají relevanci s ohledem na azylový příběh konkrétního žadatele.* Důležité je také, aby tyto

podklady byly aktuální a bylo z nich zřejmé, že ministerstvo dostalo své povinnosti přezkoumávat seznam bezpečných zemí původu nejméně jedenkrát v kalendářním roce.

Žalobce vyjádřil přesvědčení, že rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné je výsledkem nezákonného postupu žalovaného, který si neopatřil dostatečné množství aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce a zároveň nepřihlédl ke všemu, co žalobce v rámci řízení tvrdil nebo co vyšlo najevo. V důsledku toho žalovaný nezjistil skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem jeho případu. S ohledem na výše uvedené důvody, tak žalobce požádal soud, aby napadené rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 31.3.2022 č.j. OAM-16/LE-BA05-ZA20-2022** bylo rozhodnuto o žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítá jako zjevně nedůvodná.

Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že dne 28.1.2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 3.2.2022 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že se narodil dne X ve městě X v Gruzii, je gruzínské národnosti a dorozumí se ruským i gruzínským jazykem. Dříve užíval polskou identifikační kartu znějící na jméno G. P. s rokem narození X. V minulosti měl uděleno také občanství Ruské federace (dále jen **Rusko**), ale v roce 2008 mu bylo zrušeno, přesto tam pobýval až do roku 2019, kdy byl vyhoštěn. Vyznává pravoslavné křesťanství a podporoval hnutí za samostatnost Gruzie, nebyl však aktivním členem žádné strany ani žádnou politickou činnost nevyvíjel. Je ženatý, jeho manželka se jmenuje T. K., nar. X v Doněcké oblasti, stání příslušnost Rusko, má pět dětí, které se jmenují G. K., nar. X, Š. K., nar. X, K. K., nar. X, M. K., nar. X. Výše uvedené děti se narodily v Moskvě a mají státní příslušnost Ruskou. Dcera Ch. K., nar. X, se narodila ve městě X v Gruzii a má gruzínskou státní příslušnost. Z obav nechtěl uvést konkrétní adresu, kde se jeho děti a manželka teď nachází a ani tuto adresu přesně neví, ale uvedl, že dcera Ch. žije v Gruzii a ostatní děti v Rusku. Poslední místo bydliště měl žalobce ve městě X, ulice X. Poté, co byl v květnu 2021 z ČR vyhoštěn, odjel na Ukrajinu, odtud vycestoval do Polska, kde si za úplaty 700 EUR nechal vystavit identifikační kartu a asi v červnu 2021 se vrátil zpět do ČR. Svůj cestovní doklad nechal na Ukrajině, protože věděl, že pokud by se s ním prokazoval, tak by byl okamžitě vyhoštěn. Od listopadu 2019 do srpna roku 2020 pobýval žalobce v Itálii, pak odjel do Nizozemí, kde podal žádost o mezinárodní ochranu. Po třech měsících obdržel rozhodnutí, že má do čtrnácti dnů ze země odjet sám nebo bude deportován. Odcestoval tedy do ČR, ale hned druhý den odjel do Německa. Tam byl zajištěn policií a znovu podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Po třech měsících obdržel stejný výsledek jako v Nizozemí, proto v květnu 2021 přicestoval zpět do ČR. V roce 2021 ještě pobýval dva týdny v Polsku. Doposud neměl udělená žádná víza a mimo uvedených států pobýval dlouhodobě v Rusku. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl žalobce, že po střelných zraněních má problémy s žaludkem a s páteří. V roce 2003 byl lidmi, kteří ho hledají, osmkrát postřelen, z toho dvakrát do nohy. Trpí nespavostí a kvůli poškození zad má invaliditu 2. stupně, měl také tuberkulózu. K důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR žalobce sdělil, že dne 2.8.1987 dva bratři zabili ve městě X v Rusku jeho otce a podle starého zvyku v Gruzii platí „krev za krev“; pochoval otce a začal zmíněné bratry hledat, následně je našel a oba zabil. Poté byl odsouzen a nastoupil výkon trestu. Kvůli jeho zdravotnímu stavu a pomocí úplatků byl jeho trest změněn na podmíněný. Když byl propuštěn z vězení, začalo jeho pronásledování s cílem jej zabít; v Gruzii to funguje tak, že

mužští pokračovatelé rodu vykonávají krevní mstu. Znamená to, že se nedotknou jeho dcer, ale mohli by zabít jeho syny. V Gruzii byl pronásledován, stále ho hledali, tak se rozhodl, že odejde žít do Ruska, ale do Gruzie přijížděl pravidelně pomáhat matce. V Rusku se oženil, narodily se mu tam děti, pracoval tam a klidně žil. V roce 2003, když ráno odcházel do práce, tak byl postřelen, tento útok přežil a poté odjel za Ural do města X. Po dvou letech se pak přestěhoval do města X. V roce 2007 se vrátil zpátky do Moskvy. V roce 2008 začala válka a bylo mu zrušeno ruské občanství. Pod jiným jménem však žil v Rusku dál, ale byl zadržen policií a po sejmutí otisků prstů se prokázalo, že má jiné dokumenty a byl z Ruska vyhoštěn do Gruzie. Příbuzní lidí, které zabil, pracují ve funkcích v policii a místní správě. Nedávají mu možnost klidně ve vlasti žít, stále se snaží splnit mstu „krev za krev“. Když byl žalobce deportován, tak doma zůstal pouze tři dny a pak se pohyboval na různých místech v Gruzii. Pochopil, že ve vlasti nemůže zůstat, proto odcestoval do Evropy. V této souvislosti dodal, že dne 22.12.2021 mu zemřela matka a když chtěl jet na její pohřeb, tak byl bratrem upozorněn, aby domů nejezdil, že by ho mohli zabít. Žádost o mezinárodní ochranu podává proto, aby mohl v klidu žít. Má vysokoškolské vzdělání a chtěl by zde pracovat ve svém oboru jako stavební inženýr. Bratr po smrti matky prodal dům a z jeho prodeje mu vyplatil podíl. On již tak nemá v Gruzii žádné zázemí. Následně zopakoval, že žádá o mezinárodní ochranu, aby zde mohl pracovat, aby mohl zajistit léčbu svým dcerám, které mají vrozenou vadu páteře a jsou připoutány na invalidní vozík; do Gruzie nepojede, to radši půjde na deset let do vězení, aspoň by věděl, že bude žít.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 16.2.2022 a 23.2.2022 za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka. Žalovaný zopakoval ve svém rozhodnutí všechny informace, které byly sděleny při pohovoru. Ve vlastnoručně psaném prohlášení ze dne 27.1.2022 pak žalobce mimo jiné uvedl, že se narodil a vyrostl ve městě X v Gruzii. Dne 2.8.1987 ve městě X v Rusku dva bratři zabili jeho otce. Po pohřbu začal žalobce hledat tyto vrahy a otce pomstil. Za zabití si odpykal trest, ale začal být pronásledován. V roce 1989 odjel do Ruska, ale když se vracel domů, tak výhrůžky pokračovaly, proto se rozhodl v Rusku trvale usadit. Tam se oženil a spokojeně žil. Uplynula spousta času, ale jednou ráno byl postřelen. Pak se odstěhoval do Udmurtska a odtud do Baškortostánu. Z Ruska byl v dubnu 2019 deportován do Gruzie, kde žil u příbuzných. Protože se to nedalo již vydržet, tak odcestoval do Evropy. O mezinárodní ochranu zde žádá, protože ČR je jediná země, kde lze v klidu žít. Jména osob, které ho chtějí zabít, nemůže říct, protože tyto osoby pracují na policii a pro stát. Kvůli bezpečnosti dcery, nechce říct jejich jména. Dne 22.11.2021 mu zemřela matka, ale na pohřeb nemohl jet, protože na něho čekali, aby ho zabili. Také má dvě invalidní dcery, dvojčata a chtěl by pomoci je vyléčit. Závěrem žalobce prosí o azyl, aby mohl normálně žít a pracovat. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z krevní msty příbuzných osob, které dotyčný zastřelil.

Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel především z jeho výpovědí, z jím doložených dokumentů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Konkrétně vycházel z materiálu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav - říjen 2021, z Informace rakouského Federálního úřadu pro cizince a azyl (BFA) Gruzie: Právní ochrana - soudnictví, bezpečnostní orgány, ombudsman ze dne 29.3.2021 a z Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM),

Přehled údajů o zemi za rok 2020 - Gruzie, publikováno 2021. Uvedené dokumenty jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, byla dne 11.3.2022 žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce této možnosti využil a uvedl, že se nechce seznámit s uvedenými podklady pro vydání rozhodnutí ani je nějak doplnit. Následně sdělil, že jeho rodina se v současnosti nachází v Charkově na Ukrajině. Jedná se o manželku a dvě invalidní dcery. Předtím žili v Donbasu, ale přijeli do Charkova. Prostřednictvím jedné ženy ze Slovenska mu jeho žena předala informaci o tom, kde se nachází a požádala o pomoc. Žalobce by pro rodinu chtěl zajet a přivést je do ČR, pronajmout byt a potom by se znovu vrátil do záchytného zařízení.

Žalovaný dále odkázal na § 16 odst. 2 zákona o azylu a konstatoval, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie, přičemž v souladu s ust. § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3. prosince 2015, kterou se provádí zákon o azylu (dále jen **prováděcí vyhláška**), a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, ČR považuje Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V Gruzii obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a její občané nebo osoby bez státního občanství ji neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu. Gruzie rovněž ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.

Na základě informací z uvedených materiálu o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Gruzii a na základě výpovědi žalobce žalovaný shledal, že v jeho případě lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že se ve vlasti obává vykonání krevní msty ze strany příbuzných dvou bratrů, které sám zastřelil, aby pomstil smrt svého otce. Žalovaný k výše uvedenému konstatoval, že k zabití zmíněných bratrů mělo dojít již v roce 1988, přičemž za celou dobu následující od této události se žalobce na nikoho s žádostí o pomoc neobrátil. Dokonce ani ruským orgánům nesdělil okolnosti případu, když byl v roce 2003 údajně společně se svou manželkou postřelen. Neučinil tak ani poté, co byl za nelegální pobyt a padělání dokladů z Ruska v dubnu 2019 vyhoštěn do Gruzie a ze strachu před zmíněnými muži se musel následně skrývat. Svou neochotu se obrátit na bezpečnostní složky své vlasti pak žalobce odůvodnil tím, že jedna z osob, která ho chce zabít, má pracovat jako náčelník policie ve městě X, druhý na ministerstvu vnitra a třetí působí jako poslanec v parlamentu. Z materiálu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav - říjen 2021 jednoznačně vyplývá, že domovská země nabízí žalobci řadu právních nástrojů, jak může své potíže ve vlasti řešit. Gruzínští občané mohou např. podat stížnosti ke státnímu zastupitelství a justičním institucím, případnou nečinností či zneužitím pravomocí státních orgánů se rovněž zabývá úřad ombudsmana, který aktivně za dodržování lidských práv vystupuje a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc při porušení práv jednotlivců. Již samotný fakt, že Gruzie byla zařazena na seznam bezpečných zemí, svědčí o tom, že země splňuje základní demokratické principy a nedochází zde obecně a soustavně k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného

konfliktu. Hodnocení, zda zemi lze považovat z pohledu azylového řízení za bezpečnou, se přitom zakládá na řadě zdrojů, informací, zejména informací z jiných členských států, od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Rady Evropy a jiných významných mezinárodních organizací. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 11.3.2004 č.j. 6 Azs 8/2003, který stanovil: „*neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně*“.

Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce, že v jeho případě se nemůže dovolat efektivní ochrany, když žádné kroky ke svoji ochraně ve vlasti nepodnikl a na nikoho se s žádostí o pomoc neobrátil. Na základě výše uvedeného lze pouze spekulovat, jak by případná žádost o pomoc či stížnost na postup uvedených osob byla v jeho konkrétním případě gruzínskými státními orgány řešena. V průběhu správního řízení žalobce také nesdělil, že by původce jeho potíží byly i další osoby a rozhodně také nelze dovozovat, že by původcem jeho problémů byly gruzínské bezpečnostní složky. To, že v ochraně práv jednotlivců v Gruzii může docházet k individuálním excesům, ještě neznamená, že se jedná o jev v Gruzii běžný, kterým by měl být žalobce osobně dotčen. Informace rakouského Federálního úřadu pro cizince a azyl (BFA) Gruzie: Právní ochrana - soudnictví, bezpečnostní orgány, ombudsman ze dne 29.3.2021, mimo jiné uvádí, že Gruzie zvyšuje i přes uvedené nedostatky účinnost státních mechanismů proti zneužívání moci orgánů činných v trestním řízení a bezpečnostních sil. V Gruzii probíhá reforma policie, která je zaměřena na oddělení rolí státních zástupců, vyšetřovatelů a operativních a investigativních funkcí různých příslušníků policie. Dle údajů obsažených v této zprávě, obdržela v roce 2020 kancelář státních inspektorů 1 300 oznámení o podezření zneužití orgánů státní moci a zahájila ve 168 případech trestněprávní šetření, většinou z důvodu zneužití pravomoci, ale také kvůli nelidskému a ponižujícímu jednání. Za stejné období obdržela také kancelář ombudsmana 68 stížností na zneužití pravomocí ze strany vězeňského personálu nebo policie. Ombudsmanka může mimo jiné vyzvat státní zastupitelství, aby zahájilo vyšetřování, a podává ústavní stížnosti. Počet regionálních kanceláří v zemi se zvýšil na deset. Stálý nárůst podnětů ombudsmance nasvědčuje tomu, že se mezi obyvateli zvyšuje povědomí o jeho lidských právech a že vážnost instituce veřejného ochránce práv stoupá. Nelze tak dojít k závěru, že by příslušnými gruzínskými orgány měla být odmítnuta ochrana žalobce, nebo že by stát nebyl schopen či ochoten mu poskytnout v případě potřeby pomoc. Pokud bude mít žalobce v případě návratu do vlasti obavu z ohrožení ze strany zmíněných osob, může tak zcela evidentně využít právní nástroje, které jsou mu v současnosti v jeho zemi dostupné.

Z výše uvedených důvodů má tak žalovaný za to, že žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze Gruzii za bezpečnou zemi původu považovat a má tedy v případě uvedených problémů v zemi svého původu možnost využít pomoci kompetentních orgánů své vlasti. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 30.9.2008, č.j. 5 Azs 66/2008-70, který konstatoval, že: „*žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu brozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu [minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu] vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.*“ a na rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 34 Az 19/2019 ze dne 30.1.2020, který k tomuto

doplňuje následující: „Nutno dodat, že v případě aplikace „bezpečné země původu“ se neposuzuje, zda žadatel by mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu, neboť toto zkoumání je již nadbytečné. V tomto ohledu již prošla hodnocením daná země původu při zařazování na seznam bezpečných zemí původu a při pravidelném přezkumu tohoto seznamu či jeho aktualizaci.“

Žalobce také sdělil, že v letech 1992-2019 žil trvale v Rusku. I přes jeho dlouhodobý pobyt mimo vlast je žalovaný přesvědčen, že žalobce má ve své vlasti vytvořené dostatečné rodinné zázemí, které mu po návratu do vlasti může být nápomocné. Mimo dcery ve vlasti žije také jeho bratr a dva synovci. Po smrti matky v roce 2021 bratr dům rodičů prodal a podíl z prodeje žalobci podstoupil. Z toho lze usuzovat, že žalobce není zcela bez prostředků a může si zajistit i samostatné bydlení. Na východě Gruzie žije také početné příbuzenstvo z otcovy strany, v této oblasti také od dubna do listopadu 2019 pobýval. Také potvrdil, že ve vlasti byl krátkodobě i v roce 2021, kdy si v Tbilisi a Kutaisi vyřídil svůj cestovní doklad, což dokládá, že se pouze neskryval na východě země, jak tvrdil, naopak sám z vlastní vůle aktivně jednal se státními orgány své vlasti. Žalobce neuvedl, že by tato jednání doprovázely nějaké komplikace, nikdo z jeho tvrzených pronásledovatelů ho v této souvislosti nekontaktoval, a to přesto, že jim žalobce díky funkcím, které mají v Gruzii údajně zastávat, takovou pravomoc přisuzoval.

Dále žalovaný poukázal na účelové chování žalobce během jeho pobytu v Evropě, kdy neakceptoval rozhodnutí v řízení o mezinárodní ochraně v Nizozemí a Německu, neplnil stanovená správní vyhoštění a opakovaně se prokazoval padělanými doklady. Je tak zřejmé, že ve státech EU pokračoval ve stejné praxi, kterou praktikoval i na území Ruska, s cílem vyhnout se deportaci do vlasti.

Vzhledem k tomu, že žalobce uvedl, že má zdravotními problémy, konkrétně má bolesti hlavy, trpí nespavostí, bolí ho žaludek a má poškozená záda, proto při svém pobytu v ČR podstoupil vyšetření u lékaře v X, kde mu zjistily žaludeční vředy. Protože neměl zdravotní pojištění, tak jinou léčbu neabsolvoval. Po jeho předchozím souhlasu se žalovaný seznámil se zdravotní dokumentací o vyšetření a léčbě ve Zdravotnickém zařízení Ministerstva vnitra v ZZC Balková. Ani z této dokumentace nevyplývá, že by v současnosti dotýčný podstupoval natolik závažnou léčbu, která by mu aktuálně v návratu do vlasti bránila. Z přiložené Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Přehled údajů o zemi za rok 2020 - Gruzie, publikovaná 2021, je pak zřejmé, že Gruzie nabízí svým občanům program všeobecné zdravotní péče financovaný státem. Ten poskytuje určité balíčky ambulantní a hospitalizační péče v závislosti na příjmech každé osoby. Zdravotní péče je dostupná všem občanům Gruzie, včetně navrátilců. V případě, že bude chtít žalobce po návratu do Gruzie své zdravotní problémy řešit, může zcela nepochybně využít systém zdravotní péče dostupný v jeho domovské zemi.

Žalovaný tak shledal naplnění podmínek § 16 odst. 2 zákona o azylu, a žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 3.5.2022** nejprve popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Dále žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpověď žalobce a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Následně žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že žalobce ve své žalobě de facto zopakoval stěžejní důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které žalovaný podrobně zhodnotil a zároveň si opatřil dostatečné množství podkladů týkající se situace v zemi původu. Dále žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že správní orgán nedostatečně zhodnotil jeho problémy v Gruzii, z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán posuzoval důvody uvedené žalobcem v průběhu celého řízení v kontextu zpráv o zemi původu. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jsou obavy z krevní msty příbuzných osob, které zastřelil. Pokud jsou námitky pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, za takové situace v souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Žalovaný je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a se zabýval všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon, v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Dále žalovaný sdělil, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. NSS k tomu uzavřel, že povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalovaný je toho názoru, že pro to, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit, učinil maximum. Během poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 3.2.2022 měl žalobce možnost uvést důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany. Při konaném pohovoru mu bylo umožněno, aby uvedl i další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně možnosti doložit doklady, které by jeho tvrzení podpořily. Žalovaný je tedy přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu, jak ostatně vyplývá ze spisového materiálu. Dále žalovaný připomněl, že institut mezinárodní ochrany je institutem umožňujícím legální pobyt na území ČR zcela výjimečným a v žádném případě ho nelze zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravené v zákoně o pobytu cizinců. Potřeba žalobce legalizovat si na území ČR svůj další pobyt z důvodu jím tvrzených, však důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není a nemůže být, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou s tím, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení ústního jednání.
5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 31.3.2022 i ve vyjádření

žalovaného ze dne 3.5.2022 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 31.3.2022 žalobci předáno dne 6.4.2022.

6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.**, soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Dle **§ 16 odst. 2 zákona o azylu** jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
8. Podle **§ 16 odst. 3 zákona o azylu** jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
9. Dle **§ 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu** pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,
 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a,
 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a
 4. který umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
10. Podle **§ 2 bod 7 prováděcí vyhlášky** se Gruzie, s výjimkou poloostrova Abcházie a Jižní Osetie, považuje za bezpečnou zemi původu.
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
12. Nejprve soud konstatuje, že shora citované ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívá na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za tu se obecně považuje takový stát, jenž dodržuje mezinárodní závazky a v souladu s nimi

nepodrobuje své občany takovému zacházení, jež by mohlo být v jiných státech považováno za relevantní pro udělení azylu. Evropská praxe pak presumuje, že občany pocházející z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu – specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Na druhou stranu však není vyloučeno, aby v azylovém řízení konkrétní osoba prokázala opak, tedy, že v jejím případě ze strany domovského státu k porušování mezinárodních azylových zásad dochází.

13. Zdejší soud dále odkazuje na výslovné znění § 16 odst. 2 zákona o azylu, podle něhož se předem vybrané země původu považují za bezpečné, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze (srov. např. také usnesení NSS ze dne 14.3.2014 č.j. 5 Azs 23/2013-19). NSS v této souvislosti již dříve konstatoval, že *„označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu“* (rozsudek NSS ze dne 30.9.2008 č.j. 5 Azs 66/2008-70). Gruzie, s výjimkou poloostrova Abcházie a Jižní Osetie, je podle § 2 prováděcí vyhlášky na seznamu zemí, které ČR považuje za bezpečné. Bylo proto na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě tato domněnka neplatí. Toto rozhodnutí citoval také žalobce a sdělil, že svoji část důkazního břemene unesl tím, že poskytl žalovanému věrohodnou výpověď, kterou žalovaný nikterak nezpochybnil. Uvedl také, že chybí závěry o tom, zda by se právům žalobce v jeho konkrétní věci nedostalo pomoci od příslušných státních orgánů. Žalobce tvrdí, že tuto skutečnost se snažil vyvrátit ve své výpovědi např. tím, že sdělil, že dle jeho vlastní zkušenosti kontrolní složky policie v Gruzii fakticky nefungují. Soud musí uvést, že mu není jasné, o jaké konkrétní zkušenosti žalobce se jedná, když za několik desítek let, co se potýká s údajným pronásledováním, nevyhledal pomoc u jakýchkoli příslušných státních složek v Gruzii. Soudu tedy není zřejmé, na základě jakých rozhodných skutečností pokládá žalobce v tomto případě tuto část své výpovědi za věrohodnou, když není podložena důkazy ani jeho zkušenostmi.
14. Žalovaný byl proto v dané věci pro závěr o zamítnutí žádosti žalobce s ohledem na její zjevnou nedůvodnost povinen dle § 16 odst. 2 zákona o azylu prokázat, že Gruzie, s výjimkou poloostrova Abcházie a Jižní Osetie, lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že však prováděcí vyhláška k zákonu uvedenou zemi výslovně zmiňuje ve svém § 2 bodu 7, byla jeho procesní situace o to jednodušší, že nemusel zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Gruzie, jako země původu. I přesto jsou však součástí správního spisu zprávy z Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav - říjen 2021, z Informace rakouského Federálního úřadu pro cizince a azyl (BFA) Gruzie: Právní ochrana - soudnictví, bezpečnostní orgány, ombudsman ze dne 29.3.2021 a z Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Přehled údajů o zemi za rok 2020 - Gruzie, publikováno 2021. Žalovaný tedy splnil své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu, neboť žalobce není osobou, jež by pocházela ze států, které za „bezpečné země původu“ ani „bezpečné třetí země“ považovat nelze, u nichž by bylo dále třeba zkoumat i další podmínky osvědčující či naopak vyvracející závěry o (ne)poskytnutí mezinárodní ochrany. Současně soud považuje žalovaným použité informace o zemi původu za dostatečně objektivní i aktuální, neboť informace pochází z roku 2020 až podzimu 2021.

15. Podle rozsudku NSS ze dne 30.9.2008 č.j. 5 Azs 66/2008-70 „*Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu brozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
16. Žalobce při pohovoru uvedl, že se obává vykonání krevní msty ze strany příbuzných dvou bratrů, které sám zastřelil, aby pomstil smrt svého otce, avšak žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné se domnívat, že by mu mohlo hrozit pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Pronásledování ze strany soukromých osob a současná obava z nich, jelikož jim zabil příbuzné, takovými důvody nejsou. Žalobce tedy neuvedl žádnou skutečnost, která by prokazovala, že v jeho případě Gruzii za bezpečnou zemi původu považovat nelze. Žalovaný proto dle názoru soudu postupoval podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, když žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou.
17. Z důvodu aplikace tohoto ustanovení v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu nebylo dále zapotřebí posuzovat, jsou-li zde dány jednotlivé důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany (§ 12 – 14b zákona o azylu). Žalovaný tedy postupoval správně a v souladu se zákonem, pokud se těmito důvody nezabýval.
18. V žalobě žalobce uvedl rozsudek NSS č.j. 6 Azs 74/2009-51, který říká, že je namístě, aby správní orgán tvrzení žalobkyně, týkající se toho, že by jí vlastní země nebyla schopná či ochotná ochrana poskytnout, i kdyby o ni požádala, zvážil a případně vyvrátil na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Soud má za to, že v tomto případě žalovaný dostatečně zvážil i vyvrátil žalobcovo tvrzení a žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav.
19. Žalobce argumentoval také např. rozsudkem NSS ze dne 28.2.2007 č.j. 4 Azs 146/2006-100, kde citoval část právní věty, která v celém znění zní tak, že: „*Pokud ze zpráv o zemi původu žadatele o azyl vyplývá, že menšina, jejímž je žadatel příslušníkem, je terčem diskriminace a pronásledování ze strany úřadů a policie, nemůže jako důvod pro neudělení azylu obstat argument, že žadatel o azyl v zemi původu tyto orgány nepožádal o pomoc a nevyčerpal tak veškeré právní prostředky, které mu k ochraně jeho práv poskytuje právní řád státu jeho původu.*“ Z obsahu celé právní věty, vyplývá, že v tomto případě nelze předmětný závěr aplikovat na případ žalobce.
20. Soudu pak nezbyvá než zdůraznit, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců.
21. Závěrem soud konstatuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a zcela v souladu se zákonem.

22. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 20. června 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně